

Poltnak sírnia kell

Részletek

Hulla a pincében

Albert Hahn úgy feküdt ott, mint aki halottat akar játszani a Holt-tengerben. A kivilágítatlan borospince homálya körülölelte a nehéz testet, és csak egy nagyon kövér pocak boltíve nyúlt be a pincelépcsőről beszivárgó gyöngye fénybe.

Simon Polt rendőrfelügyelő rögtön látta, mi fekszik odalenn. A Holt-tengert viszont csak hallomásból ismerte. Egy magazinban látott egyszer egy fotót: egy idősebb férfit ábrázolt fekete fürdőnadrágban, amint a hátán fekvő és láthatólag huncutságokra készen viteti magát a sós vízzel. Amikor eszébe jutott a képaláírás, Polt felügyelő önkéntelenül is elmosolyodott: „A vén kecske is megnyalja a sót...” Erélyesen letörölte arcáról az alkalomhoz nem illő derűt, bekapcsolta az elemlámpát, és megfosztotta varázsától a jelenetet. A kövér ember egyszeriben csak halott volt, ijesztően halott.

A község idős orvosa, dr. Eichhorn már a helyszínen volt, két pince-szomszéd némán és komoran állt mellette, s a páraelszívó egy vastag tömlőn át bűgva továbbította a szabadba a beszippantott pincelevegőt.

– Mustgáz? – kérdezte a felügyelő.

A községi orvos megemelte rövid karjait, és felfelé fordította, aztán leejtette húsos tenyereit. – Szeptember óta már a negyedik a környéken – mondta rosszkedvűen. – Ez az átkozott könnyelműség! Az eset világos, mint a vakablak. Kiállítottam a halotti bizonyítványt. – A doki komoly és némiképp indulatos pillantást vetett a pinceajtó felé. – Igaz, hogy most az egyszer jó helyen kötött ki az a fránya gáz.

Polt felügyelő felemelte a fejét, és tekintetével rendreutasította a doktort. Nem szólt semmit, mert pontosan tudta, miről van szó.

– Én találtam rá – kezdte az egyik pinceszomszéd minden felszólítás nélkül: hórihorgas, kiaszott, ráncos ember, aki valahol hetven táján fel-

hagyott az öregedéssel. – Átjöttem, mert csodálkoztam, hogy mit művel ilyen sokáig a pincében. Máskor csak néhány percre ment le, magához vett néhány üveget, és már távozott is.

– És ma? – kérdezte a felügyelő mellékesen.

A szomszéd körülményesen törülgette vaskos SZTK-szemüvegének üvegeit. – Vagy tíz percig – mondta aztán. – Egy ideig még vártam, mert nem akartam összeakaszkodni vele, tudod te is, milyen volt, Simon.

Simon Polt és Friedrich Kurzbacher között ezer éve tartott a barátság. A felügyelő szótlánul bólintott.

– Aztán lementem a pincébe, de nem vigyáztam különösebben, mert itt, ugye, nincsenek hordók odalenn! Azonnal megéreztem a mustgázt, éppen hogy sikerült kimenekülnöm, rohantam Karlhoz, visszafogtuk a lélegzetünket és újra lementünk, egy kicsit közelebb húztuk a kijárához Albertet, aztán ott hagytuk, mert nem bírtuk tovább. Akkor én felhívtam Eichhorn doktort a falubeli telefonfülkéből. Karl meg közben áthozta a páraelszívóját, hogy le lehessen menni.

– Úgy van – tette hozzá szárazon az imént említett. – De már késő volt.

– És a mustgáz? Valamelyik szomszédos pincéből jöhetett? – kérdezte Polt felügyelő.

– Feltehetőleg igen – mondta Karl tárgyilagosan, és szomszédja szemébe nézett. – A mi pincénk valamelyikéből.

A rendőrfelügyelő, aki két méter magas volt, egy kicsit pedig kövér is, mint akinek soha nem sikerült megszabadulnia csecsemőkori zsírpárnáitól, azon kapta magát, hogy nyomasztó, már-már fájó rossz érzés tolakodik fel benne, közben pedig arra is gondolt, hogy ez a haláleset nemcsak Brunndorfban, de az egész környéken mély meglepődést fog kiváltani. Némán körbejáratta a tekintetét. Szerette a prэшázakat, a borospincéket pedig még jobban szerette: a munka eme szikár, archaikus világa egyúttal arcátlanul érzéki édenkert is volt, persze csak a férfinép számára. Ez a prэшáz azonban más volt. Nem járta át a must szaga, semmilyen szag nem járta át, még az egereké sem – mit is kerestek volna itt! Ez a prэшáz üresen állt. Az öreg szőlőprész már évekkorábban tűzifaként végezte, a dézsák és munkaszerszámok mind eltűntek. Csak egy piszkos, rikító sárga műanyag szék világított a félhomályból. Polt felügyelő arra gondolt, hogyan tettek újra meg újra erőszakot ezen a helyiségen, mígnem rút, értelmetlen héj lett belőle. A két szőlősgazda némán, szinte dermedten állt, és alighanem hasonlóan érzett. Saját prэшázaikban és pincéikben olyan magától értetődően simultak az összképbe, lábuk jól ismerte a kikoptatott téglapládot, kezük a sötétben is eligazodott, az együtt töltött évek során

minden meglelte a helyét és megkapta az értelmét. Ebben a prэшházban viszont semmi értelmes tennivaló nem maradt, itt már nem volt otthon a bor. Csak néhány másoktól beszerzett palack pihent a pincében.

– Akkor én mennék – törte meg a községi orvos a kínos csendet.

– Persze, a halotti bizonyítványt már megkaptam – felelte a felügyelő, az orvos pedig, fél lábbal már az ajtóban, bólintott.

Aztán újra a hallgatás lett az úr. Mindannyian tudták, hogy nem szívesen látott vendégek. Hahn, aki most hullaként feküdt a pincéjében, legtöbbször egyedül tartózkodott itt. Társaságot csak nagy ritkán hozott magával. Igen, aztán pedig, tavaly, egy vasárnap délután két kölyök a faluból cseresznyét lopott a prэшház előtti fáról. Albert Hahn rajtakapta őket, az egyik fiúnak sikerült elfutnia, a másik azonban, Peter Schachinger, nem volt elég gyors. Nem valószínű, hogy Hahn megverte. Peter legalábbis semmi ilyenről nem számolt be, és a testén sem voltak erre utaló nyomok. De Hahn bevonszolta a srácot a prэшházba, és levitte a pincébe. Soha nem derült ki, mi folyhatott odalenn. A kis Peterből egy szót sem lehetett kihúzni. A legügyesebben feltett kérdésre is csak hallgatott, világosszürke gombszemei keményen és üvegesen néztek ki kerek arcából, és a keze ökölbe szorult. Azóta majdnem minden éjszaka lidércálmok kísértették, kiáltozva felriadt, és ha apja meg akarta ölelni, hogy megnyugtassa, ijedten összerezsent.

– Iszunk valamit? – kérdezte váratlanul Kurzbacher.

– Na de... – Simon Polt állával a pincelépcső felé bökött.

– Dr. Eichhorn már kihívta a hullaszállítókat azzal az újfajta telefonnal – nyugtatta meg a pinceszomszéd odavetőleg.

– No, akkor Isten neki – felelte Simon Polt, most már újra vidámabban.

Idelenn minden mindennel összefügg

– Jól van, jól van, kiskomám – dörögte Polt engesztelően, lehajolt Czernohorskyhoz, fölemelte a hatkilónyi kandúrszörte, testvérileg magához ölelte a bestiát, és megvakargatta a bal fültövét. Czernohorsky jelzésnyi dorombolással jutalmazta két lábon járó lakótársát, majd hamarosan újra tiltakozni kezdett: a túl intim közelség ellenkezett a méltóságteljes távolságtartásról alkotott elképzeléseivel. Polt letette a hokedlire, és amikor – már félig elfordulva, inkább csak megszokásból – megsimogatta a jószág kerek fejét, emez minden figyelmeztetés nélkül ugyanolyan gyors, amilyen jól adagolt támadásra lendült, és jobb mellső mancsának karmaival néhány vékony piros csíkot rajzolt gazdája csuklójára. Büntetlenül még élvezője sem kezdhetett ki vele.

– Hínye, a nemjóját! Simogasson téged vaslapáttal az a szőrös farkú kóbor kandúr, amelyik tejnek nézte a murcit, oszt úgy berúgott tőle, hogy tévedésből fölcsinálta azt a repedsarkú, félrebaszós öreganyádat! – A bámulatosan képzeletdús szitokszavakat, amelyekkel Polt megemlékezett róla, Czernohorsky arisztokratikus közönnyel nyugtázta, és felcsapott farkokkal távozott a helyiségből.

– Így is jó – sóhajtott a felügyelő, kényelembe helyezte magát, és hamarosan az a parttalan jó érzés ölelte körül, amellyel remekül elvult magányában is. Szívából örült, hogy megtalálta ezt a kvártélyt a Höllenbaueréknál. Igazában még jobban is választott, mint a szállásadói. Azelőtt, amikor a falu közléte a főtéren zajlott, a keskeny és mély hosszúházaknak persze az elülső szobái voltak a legattraktívabbak. A falvak közepén manapság az országút terpeszkedett hangosan és erőszakosan, és aki megengedhette magának, hangszigetelt ablakokkal védekezett. „Hátul”, ahol azelőtt az öregek meg az állatok tengődtek a figyelem árnyékában, ma is csak egy ritkán használt szolgálmi út vezetett el, és pompásan el lehetett éldegélni.

Simon Polt szélesre tárta a konyhaablakot, leoltotta a villanyt, és egy egyszerű gyertyatartót tett az asztalra, amelyet présházakban lehet még néha látni. A felügyelő nem volt túl romantikus alkat, de kedvelte ezt a lágy, eleven fényt, amely feloldotta a merev formákat és kemény kontúrokat, és szinte egy új valóságot teremtett. Gyertyafénynél a gondolatai is más utakon jártak. Hűvös éjjeli szél fúj be az ablakon, és lassacskán beállt nála az intuitív éleslátás, amely több volt, mint amennyit a feje be tudott fogadni, s amellyel szemben egyfajta tiszteletteljes félelmet táplált. Így jelent meg neki újra Albert Hahn is: jobb kezében zseblámpával végigment a homályos pincén, valahol fejcsóválva megállt, egy kicsit nehezebben lélegzett, de aztán mégis megtette a pár lépést az üvegespolcig, és lehajolt. Megtántorodott. Fehér arcát eltorzította a félelem, levegőért kapkodott, és néhány másodperc múlva elterült. Így feküdt ott, amíg csendes, alapos halállal el nem halálozott: megszűnt a lélegzése, leállt a szívverése, s az oxigénhiány véget vetett az agyműködésnek. Mire Friedrich meg Karl lélegzetüket visszafojtva oda siettek, Albert Hahnban már rég nem volt élet... Mustgáz valamelyik szomszédos pincéből, vagy akár többől is egyszerre! Ezekben a hetekben veszélyes volt lemenni a pincébe. Egy égő gyertya talán még időben figyelmeztette volna Hahnt, de hát a zseblámpa praktikusabb is, korszerűbb is. Aztán meg hány éve már, hogy szüret idején lejárt a pincébe, és soha nem történt baj. Miért pont ezen az őszön? Csakugyan, miért is?

Poltot egy csapásra kellemetlen érzés fogta el. Idén kiemelkedően jó volt a termés, s a hordók, a műanyag és acéltartályok maradéktalanul

megteltek. Mustgáz tehát volt bőven, és valahogyan utat kellett találnia Hahn pincéjébe. A felügyelő elhatározta, hogy másnap beszél a dologról Friedrich Kurzbacherrel. Polt fáradt arcára önkéntelen mosoly lopakodott. Nem is tagadta: bármilyen alkalom kapóra jött neki, hogy egy jó barátot és egy borospincét meglátogasson. Hát még ha kikezddhetetlenül szolgálati indokkal történt a dolog! Simon Polt csoportfelügyelő a maga többé-kevésbé makulátlan múltjával ilyenkor megint elégedett lehetett a foglalkozásával.

Másnap reggel, amikor kilépett az ajtón, egy döglött madár feküdt a keskeny kavicsösvényen. Az éjjel eshetett le az udvari diófáról. A kis állat a hátán feküdt, karmait az égnek nyújtotta, és hasa sárgán fénylett a halvány reggeli napfényben. Polt óvatosan kézbe vette a madarat, és a ház mögé vitte, ahol burjánzott a csalán meg a bozót. – Itt jobb álmod lesz, barátocskám – mormolta, és útnak indult, hogy megkezdje szolgálatát.

A helyi rendőrőrs parancsnoka, Harald Mank nem sokkal később barátságosan, ámde határozottan szertefoszlatta a föld alá vezető szolgálati út reményét. – Kedves Simon – mondta sóhajtva –, egyikünk se lát ki a munkából, amióta sorra zárnak be az őrszobák. Mindaddig, amíg a legkisebb kétely sem merül fel az iránt, hogy Albert Hahn halála mustgáz-baleset volt, ahogy az a nagykönyvben meg van írva, ilyen irányú kíváncsiságod, sajna, magánügy.

– Rendben van. – Polt fürkészve nézte előljárója tekintetét. Nem lepte meg nagyon, hogy a cinkos mosoly halvány jelét fedezi fel rajta, amelyhez a megfelelő intelem is mindjárt csatlakozott: – És azt se felejtsd el, csoportfelügyelő uram, hogy magánemberként és a borospincében is köt téged a hivatásod.

Polt elismerően fejet hajtott, mert az ilyen tökéletesen kiegyensúlyozott megfogalmazások nem tartoztak szolgálati előljárójának erősségei közé. Vagy sikerült kialudnia magát, vagy pedig enyhén fanyar hitvese reggeli-nél bejelentette, hogy háromhetes gyógyüdülésre készül.

Így történt, hogy amikor Polt kora délután Friedrich Kurzbachert látta álldogálni brunndorfi háza előtt, fékezett szolgálati kocsijával.

Letekerte az ablakot, köszönt, és azt kérdezte, elképzelhető-e, hogy estefelé megtalálja a pincéjében. – Könnyen meglehet – felelte Kurzbacher. Ezzel megtörtént az időpont-egyeztetés, az a fajta, amilyennek a menedzserek vastkos határidőnaplóiban nincs rubrika.

Polt tehát a szolgálat végeztével felpattant szépen karbantartott munkásbiciklijére, és kényelmesen pedálozott, amíg Brunndorf pincesoráig ért. Igazában három pincesor volt ez: az egyik hosszan elnyúlva simult az erdővel benőtt Grünberg aljába, s belőle két további, rövidebb presházor

ágazott el a hegy felé. E kisebbik pincesorokon nem egymáshoz tapadva sorakoztak a prэшázak, hanem mindegyik magában, a természetbe szinte ötletszerűen szétszórva állt; ezek egyike a Kurzbacheré volt. Polt elégedetten pillantotta meg Kurzbacher ősöreg, olajzöld Opeljét a félig nyitott ajtó előtt.

A felügyelő belépett, látta, hogy a pinceajtó is nyitva van, s a berregő páraelszívó mellett elhaladva elindult lefelé. A késő őszi nap szelíd melegehez képest itt igencsak hűvös volt. Télen, Polt ezt saját örömteli tapasztalatából tudta, fölöttébb kellemesnek érződik ugyanez a hőmérséklet: a vastag betontéglákon ülve, jólesően meleg üleppel merenghetett az ember, kóstolgathatta az újbort, vagy kiadós társalgások során férjhez adhatta lányait, polgármestert választhatott vagy ingatlanokkal kereskedhetett. A tél azonban még néhány héttel odább volt. Még ősz volt, szüret ideje. A pince levegőjében nehéz, érzéki illat terjengett: föld, nedves fa, erjedő must, alkohollá átalakuló édesség. Polt, e szentségtelen csodától meghatódva, némán figyelte Kurzbachert, amint egy nagy, a pince boltozatát szinte teljesen kitöltő hordóból zavaros, habzó folyadékot szívott ki lopójával.

A szőlősgazda csak most vette észre vendégét, üdvözölte, és lekaszálódott a kis vaslétráról. – Rendben lesz, már amennyit most tudni lehet – mondta elégedetten, miután mintát vett. – Mi a meglátásod?

Simon Polt átvette a poharat, és ivott belőle egy áhítatos kortyot. A zabolázatlan vadság ízéhez az édesség illékony sejtése járult. – Szűzanyám! – sóhajtott lelkesen –, ezért már érdemes bűnbe esni!

– Akkor tessék, ess! – nevetett Friedrich, és már kapaszkodott volna vissza a létrán, ám a felügyelő szelíden visszatartotta. – Előbb kérdezniem kell tőled valamit: van valami elgondolásod arról, hogyan juthatott be a mustgáz Albert Hahn pincéjébe?

Az öreg szőlősgazda csillogó szemüvegén át nézett a felügyelő szemébe. Olyan benyomást keltett, mint egy iskolás, aki büszke arra, hogy tud valamit, és meg is akarja mutatni. – Gyere velem!

Friedrich elindult a pince mélye felé. Ahol véget ért a villanyvilágítás, meggyújtott két gyertyát, és az egyiket a vendég kezébe nyomta. A főágból kisebb járat nyílt balra, Albert Hahn prэшáza felé – ide mentek be. A járatot tömörre döngölt, sima löszfal zárta le. Kurzbacher egy tenyéryi nagyságú, kerekded nyílásra mutatott. – Apám és az öreg Hahn jól kijöttek egymással, és egyszer fölvetették, hogy nem lehetne-e összekötni a két pincét. Ők fúrták ezt a lyukat, hogy lássák, milyen messze van a két pince egymástól.

– Ez azt jelenti – kérdezte Polt a torkát köszörülve –, hogy a lyuk ma is teljesen átér?

– Tulajdonképpen igen – felelte Friedrich, benyúlt, és egy jutazsákot húzott ki. – Ezt én dugtam be, nehogy baj történjen, de persze nem lehet tudni, egy ilyen vacak mennyire szigetel. Aztán meg, ha jól tudom, annak a pincének, amit ez a Swoboda megvásárolt, a hátsó fala meg a Hahn-pince között csak egy téglafal van, és Brunner Karcsi pincéje sem lehet nagyon messzire. Schachinger Jóskaé szintén itt van valahol a közelben, de nem annyira közel, azt hiszem. Tudod, itt lenn valahogyan minden mindennel összefügg.

Simon Polt bólintott, és maga is benyúlt a nyílásba, míg ki nem tapintotta a zsák durva szövetét. Eszébe jutott-e valaha is Friedrichnek, hogy egyetlen kézmozdulattal egyszer s mindenkorra megszabadulhat a perrel járó gondoktól?

– Schachinger – tűnődött a felügyelő. – Nem ő az apja annak a kiskölyöknek, akit Hahn annak idején levitt a pincébe?

– Ő az. Szegény gyerek, nagyon megviselte... Ni csak, jön valaki! – Kurzbacher gyors léptekkel előre sietett, és mint egy kíváncsi ürge, kémelve lesett fölfelé.

– Swoboda úr! – mondta aztán az öröm minden látható jele nélkül.

– Halli-halló, pincelakó szellemek! – hallatszott máris a lépcső felől, és Florian Swoboda bizonytalanul közeledett feléjük, hol a hordókban, hol meg a falban keresve támaszt. – Kóstolót tartottunk egy fontos vendéggel, értitek? De mit is értetek ti! – magyarázta nehéz nyelvvel, és így folytatta: – Milyen a murci, Kurzbacher barátom, hellyel-közzel iható?

– Merem remélni – felelte a szőlősgazda szárazon, és nem érzett ingert, hogy a hordó felé vegye az utat. Nehezen aztán mégis engedett a föld alatti vendégszeretet iratlan törvényeinek, és megkérdezte: – Inna esetleg valamit?

– Naná! Mindig. Az se baj, ha nem igazán minőségi az áru. Ide azzal a lőrével!

Polt érezte, hogy lúdbőrzik a háta. Kurzbacher felmászott a kis létrán, megszívta a lopót, és teletöltötte legnagyobbik poharát, hogy a kérértlen vendéget egy időre elhallgattassa. De csalódnia kellett. Swoboda egy hűzésre magába döntötte a murcit, és a képzeletbeli maradékot a háta mögé lötytyintette. – Az isteneknek! – közölte öblös hangon –, mint a régi rómaiaknál. Apropó régiek: volna valami érettebb itókád ideleenn, egy szomjas ember számára?

Friedrich Kurzbacher előhozott egy kétliteres zöld veltelinít, kinyitotta, és szóltanul lerakta a kis asztalra, amelyik a pincében állt. Swoboda leült, és nekilátott az ivásnak. Polt és Kurzbacher állva maradt, és ámulva figyelt: még soha nem láttak embert, aki ilyen eszeveszett tempóban és ilyen irgalmatlan következetességgel itta volna le magát.

Szent Márton és más tisztos férfiak

Schachinger már ki is nyitotta a présház ajtaját, s a sötétben magától éretető biztonssággal találta meg a villanykapcsolót. Szótlanul levett néhány kis poharat a fali deszkából kiálló fapöckökről, folyóvíz alatt kiöblítette őket, fogta a lopót, a pinceajtóhoz ment, és határozott fejmozdulattal felszólitotta a többieket, hogy kövessék.

Simon Polt először járt itt, és ámulata nőtön-nőtt: ez a pincésip nem egyenesen vagy enyhén ívelten hatolt előre a löszbe, hanem kis szintekkel megszakított, meredek lejtőkkel ereszkedett egyre mélyebbre, majd egy barlangszerű vájatban ért véget, ahol egy asztalon meg néhány széken kívül szinte semminek nem maradt hely.

– No akkor – szögezte le a mélység ura elégedetten, amint körbejárta szemét a birodalmában egybegyűlt társaságon. – Térjünk a lényegre.

Kis idő múltán már-már teljesen áttetsző, mindössze egy finom fátyoltól elhomályosított zöld veltelini patakzott a poharakba. Proszit, mondták a férfiak, amit ősi szokás szerint Szent Márton napján tehettek először. Némán tesztelték az anyagot. Dr. Eichhorn a második korty után gyönyörteli, egyszermind szomorkás sóhajt eresztett meg. – Fenomenális – hirdette ki az ítéletet. – És ha belegondolok, nagy kár, hogy ez az erőtől duzzadó parasztleány a szűrés után már nem lesz több, csak egy derék mintatanuló.

– Ez a természet rendje – felelte Josef Schachinger, és indult, hogy újabb mintát vegyen. Jó óra múltán letette a lopót, eltűnt egy oldalját homályában, és egy üveg vörössel tért vissza, amely szemmel láthatólag hosszú időt töltött a pincében. – Tízéves a szentem. Először azt hittem, nem lesz belőle semmi, annyira rakoncátlan volt. Na de aztán, drága barátaim, kedves felügyelő úr! – Óvatosan kihúzta a dugót, orrához emelte, elégedetten bölintott, és szép lassan, nehogy a seprő fölkeveredjen, tölteni kezdett. – Tisztességes embereknek tisztességes bor jár – a felügyelő úrnak nem kevésbé! Egészségünkre!

Polt szinte visszahőkölt a sűrű nedű súlyos mélységétől és megigéző összhangzattanától. – Én már hallom az angyalok muzsikáját – jelentette dr. Eichhorn az áhítatos hallgatás percei után. – Én meg az ördög kacagását – tette hozzá Schachinger, miközben újra töltött. – Ha ez így megy tovább – állapította meg Christian Wolfinger –, nehéz lesz megtalálni hazafelé az utat. – Ne félj, nem lesz el egyedül – nyugtatta meg Friedrich Kurzbacher.

Simon Polt maga is érezte, gondolatai hogyan veszítik el szép lassan tiszta körvonalait, hogyan válnak céltalanná és lomhává, egyúttal pedig könnyűvé és kristályossá. Egyelőre nemigen akarózott védekeznie ellene,

hisz nem akarta elszalasztani az alkalmat, hogy a lehető legintenzívebben élje át e kicsiny, halványan megvilágított föld alatti világot.

Josef Schachinger kinyitotta a második palackot, majd később a harmadikat. Poltnak feltűnt, hogy egész idő alatt egyszer sem ült le a többiekhez. Lábát terpesztve állt a pincetorokban, és vendégeit méricskélte. – Ideleinn – mondta aztán, inkább csak magának – nem számít semmi, csak a bor. Ideleinn én szarok az egész világra.

Karl Brunner jó ideje hallgatott, most azonban felnézett. – Jó, jó, de holnap megint a nyakunkon az egész, kétszer akkora kiadásban és háromszor akkora súllyal.

Dr. Eichhorn tűnődő pillantást vetett rá, de nem válaszolt. De aztán valamennyi jelenlévő összerendezte, amikor Christian Wolfinger öklével az asztalra csapott: – És kik nehezítik meg ennyire az életünket? Az olyan gazemberek, mint amilyen Hahn volt! Én pedig amondó vagyok: a rossz ember sem érdemel más bánásmódot, mint a rossz bor: csatornába vele! Az ördögbe is.

– A felügyelő úrnak erről alighanem más a véleménye – tette hozzá Josef Schachinger higgadtan. Wolfinger, aki ekkor már meglehetősen részeg volt, bizalmasan Polt vállára tette a kezét: – Szolgálatban, az lehet, de magánemberként biztosan nem, ugye?

– De igen – felelte Polt. – Magánemberként is.

– Na, ennyi tisztességre inni kell! – Schachinger szeme harciasan csillogott.

Polt hirtelen kellemetlenül érezte magát. Más lett a hangulat, most már nem tartozott a branschhoz, és a pince mélyén csapdában érezte magát.

– Nekem van egy jobb ötletem – hallotta megkönnyebbülten Karl Brunner hangját: – Átmegyünk hozzám, és ott is leteszteljük az ideit.

– Maradtok a seggeteken – felelte Schachinger ellentmondást nem tűrő hangon: – Ha már ilyen szépen összejöttünk...

Karl Brunner sértődötten vállat vont: – Na persze, Josef, ha az én borom neked kevés...

– Tudod te is, hogy nem az.

– Akkor meg menjünk.

A présház ajtajából kiáradó fénynél a férfiak elbotorkáltak autójukig, és Polt rossz lelkiismerettel ült be Kurzbacher mellé. – Menni fog, Friedrich?

– Nekem? Mindig!

– Úgy legyen.

Karl Brunner pincéje tágas volt és áttekinthető. A nagy hordók a boltíves főjáratban pihentek, amelyet kanyarulat nélkül vajtak a löszbe, és

ahonnan rövid mellékjáratok ágaztak el. A gazda fáradtan kapaszkodott fel a vaslétrán az ászoknyílásig. – Palackos bor énnám nincsen – magyarázta, és kinek-kinek töltött a kóstoló poharába –, már nem érné meg átállni.

Simon Polt nézte Brunner kezét, amint mutatójával irányította a bor sugarát: töredezett körömök, ráncos, repedezett bőr. Aztán az öreg arcát nézte, aki észrevette tekintetét, és nyugodtan viszonzta. Nyilván a bor miatt is lehetett, de Simon Polt érezte: hirtelen feltoluló, már-már gyöngéd érzelmében nincs semmi hazug vagy álszent. – Szeretnék mondani valamit nektek, mindnyájatoknak – kezdte tétován, miután kortyolt egyet.

– Mi a szösz – dűnnyögte Josef Schachinger.

A felügyelő nem hagyta, hogy kizökkentsék. – Jó néhány ok van arra, hogy Hahn úrról rosszat gondoljunk, de egyvalamit különösen rossz néven veszek neki: hogy még a halála után is képes köztetek meg közém furakodni.

Szavait megilletődött hallgatás fogadta, míg aztán Christian Wolfinger derűsen, egyszersmind nehéz nyelvvel azt mondta: – Ennek a felügyelő úr saját maga az oka. Minek olyan kíváncsi! Másfelől meg igaz: ezt az örömet mi is sajnáljuk attól a személtáda Hahntól.

Senki nem ellenkezett, kisvártatva azonban egy közeledő autó zaja törte meg a jótékony csöndet. Aztán sietős léptek hallatszottak, és a brunndorfi kocsmáros, Martin Stelzer loholt le a lépcsőn. – Jöjjön gyorsan, doktor úr – lihegte. – A futballpályán, éppen a kocsmá mögött, megtalálták a Bartlt. Nem tudni, életben van-e egyáltalán: nem mozdul, és a feje csupa vér.

Túl sok gyilkos

Nem lehetett megúszni, hogy Polt közvetlen felettesének beszámoljon falusi intrikájáról. Harald Mank kétkedve bólintott. – Hivatalosan nem akarok tudni a dologról, Simon, egyedül tiéd a felelősség. Másfelől: tessék, egy újabb bizonyíték arra, hogy mire képesek a nők.

Miután a Fall-esetet legalább a híresztelések szintjén lezártak lehetett tekinteni, Polt néhány napig óvakodott attól, hogy a pincesoron mutatkozzon. Csak barátját, Friedrich Kurzbachert látogatta meg, már csak szokásból is. Beszélgettek erről-arról, teljesen normális volt közöttük a viszony, és Simon Polt lassan már hajlamos volt elhinni, hogy Albert Hahn – legalábbis Friedrichnek – tényleg nem téma többé. Egy nap azonban, Polt már menni készült, az öreg szőlősgazda visszatartotta a ruhája ujjánál. – Majdnem elfelejtettem, Simon, ma este összejövünk néhányan a pincében.

22 Ha van kedved csatlakozni, te is meg vagy hívva.

– Mi az, hogy van! Jövök szívesen – felelte a felügyelő, és egyszeriben borzongás fogta el.

Már rég besötétedett, amikor Simon Polt kerékpárját a Friedrich Kurzbacher présháza előtti nagy diófának támasztotta. Az ajtó résnyire volt nyitva, belépett, látta, hogy a pinceajtó is nyitva van, és lassan elindult lefelé. A kis asztal körül, amelynél Florian Swoboda néhány hete megpróbálta borba fojtani növekvő kétségbeesését, Friedrich Kurzbacher, Christian Wolfinger, Karl Brunner és Josef Schachinger állt. – Adjisten mindnyájatoknak – mondta Polt, és a többiek fogadták a köszönését.

Kurzbacher a fény felé emelte a poharát. – Januárban szűrnom kell! Lassan teljesen kifogyok a tartalékból. Mit innál, Simon?

– Azt, amit ti.

– Szóval veltelinít. – Kurzbacher kisvártatva egy teli lopóval tért vissza, és megtöltötte a poharakat.

– Mi újság a munka frontján, felügyelő úr? – kérdezte Christian Wolfinger minden rossz-szándék nélkül. – Rendeződtek a gondok?

– Végre-valahára, nagyjából igen – mondta Polt, aki nemigen akart mellébeszélni.

– A Swoboda nyakán akkor szorul a hurok, ugye?

– Hát...! Nem áll túl jól a szénája.

Wolfinger elnevette magát. – Cserébe Bruno Bartlnak visszatért az életkedve. Mi történt pontosan?

Polt elbeszélte a történeteket.

Ekkor Josef Schachinger emelkedett szóra. – Lehet tudni, hogy miért? Úgy értem, Bartl egy ártalmatlan iszákos. Aki egy ilyen szerencsétlen képes fejbe csapni, az csak szintiszta brutalitásból teheti.

Simon Polt ivott egy óvatos kortyot. Aztán rátért Swoboda és Hahné viszonyára és Swoboda félelmére, hogy Bartl túl sokat tudhat a dologról.

– Ez aligha izgathatta a disznót – szakította félbe Wolfinger Poltot. – Az egyébként se csinált nagy felhajtást amiatt, hogy eltitkoljon valamit.

– Ez igaz. Egy kivétellel. A Florian Swobodának van egy felesége, Brigittének hívják, ha jól emlékszem. Ő maga legalábbis úgy hívja: Bibsi.

– Ismerem a debellát – nevetett Wolfinger megvetően. – Amilyen magas, olyan széles.

– Igen, ő az – bólintott Polt. – Csak hogy a förtelmes hengegő meg a hájas debella valóban szeretik egymást.

– Ez igaz? – Wolfinger arcán hitetlen meghökkenés tükröződött.

– Igen, igaz. Időközben megtudtam, hogy bejárónőként dolgozik, csak hogy valami pénz álljon a házhoz, és persze az ő boldogtalan Florianját is meglátogatja a vizsgálati fogságban, ahányszor csak lehet. Swoboda ret-

tenetesen félt, hogy Bibsi a Bartlon keresztül megtud valamit róla meg Hahnnéről.

– Én nem értem ezt az embert – szólt közbe Josef Schachinger.

– Azt hiszi talán, hogy én igen? – csapta le üres poharát Polt az asztalra. – Egy ringyó, hímnemű kiadásban, aki kellő mennyiségű lóvéért bármit, de tényleg bármit eltűr Albert Hahntól, aztán meg reszket a biztonság utolsó maradékáért egy hájas, de hűséges élettárs alakjában.

– Hogyan sikerült kiugratnia a nyulat a bokorból? – kíváncsiskodott Schachinger, és hangjából önkéntelen elismerést lehetett kihallani.

– Kérdezzen valami könnyebbet! Azt hiszem, egyszerűen csak szerencsém volt, és a megfelelő pillanatban a megfelelő helyen kaptam el.

– És mi derült ki, hogyan intézte el a Hahnt? – akarta tudni Kurzbacher.

Polt beszámolt a meglazított téglákról meg az információkról, amiket Hahnnétól kapott.

Kurzbacher fölháborodottan csóválta a fejét. – Hengegés az egész, ezt én állítom neked, Simon.

– Miből gondolod, hogy az volna, Friedrich?

– Mert tudom, hogy nem ő volt.

– Na és ha nem ő volt, akkor, ki?

Kurzbacher szeme néhány másodpercig határozottan villogott, de aztán végigjáratta tekintetét a többi gazdán, és nyugodtan azt mondta: – Még visszatérünk a kérdésre. – Sarkon fordult, és egy palack rizlinget hozott elő az egyik oldaljárataból, óvatosan kidugózta, és lendületes mozdulattal kevéske bort lötytyintett a pince homoktalajára. Azután teletöltötte a poharakat. – A vörösömrre nem lehetek túl büszke – fordult Josef Schachinger felé –, de ez valamivel jobban sikerült, azt hiszem legalábbis.

Dolgoztak az ízlelőbimbók. Schachinger elismerő képet vágott. – Igen derék! Lám, lám, a jó öreg Kurzbacher még mindig képes minőséget produkálni!

Simon Polt nyugtalan volt, félt is, de óvakodott attól, hogy kíváncsiskodjon vagy sürgessen. Azon kapta magát, hogy a lelke mélyén az ördögbe kívánja ezt a pincebeli férfiszövetséget.

A hallgatást végre Karl Brunner törte meg, aki egész este alig szólt valamit. – Mondja csak, felügyelő úr: ismerte egyáltalán személyesen Albert Hahnt?

– Persze, hogy ismertem. Az első komoly összetűzéseink akkor voltak, amikor a kis Schachingerrel történt a dolog. Albert Hahn azt állította, hogy egy beszélgetésre vitte le a pincébe a fiút, nyomatékosan, de erőszak nélkül. Nem tudom, mit akar tőlem, mondta széles vigyorral, a fontos ügyeket a pincében beszéli meg az ember, nem igaz?

Karl Brunner egy hörpintésre kiitta kis kóstoló poharát. – Jó tíz éve annak, hogy Hahn a faluba jött, helyesebben: visszatért ide, mert hiszen idevalósi. De az apjának csak gondja volt vele, és örült, hogy a fiú Bécsbe akar menni. Ott aztán szép lassan megszédte magát, ne kérdezzétek, hogyan. Aztán helyrehozta Brunndorfban az öreg házat, és úgy festett, hogy egész jól ki lehet jönni vele. Nem tudom, hogyan mondjam. Létezik egy patkányméreg, amelyik csak néhány nappal azután végez a dögökkel, hogy zabáltak belőle. Még a ravasz patkányok sem jönnek rá, hogy valamilyen kapcsolat van a méreg meg a halál között. Ilyen méreg volt ez az Albert Hahn. Amikor aztán már megtörtént a baj, jóformán senki nem tudta, valójában hogyan jutottak idáig a dolgok.

– Tudod, Simon – mondta most Kurzbacher –, nem csak olyan dolgokról van itt szó, amelyekről széltében-hosszában beszéltek az emberek, mert valaki felkötötte magát, vagy mert a napnál is világosabb volt az eset. Ennek elég volt már az is, ha két szomszéd között viszályt szíthatott, akik pedig ősidők óta békében éltek egymással. Lassan, de biztosan megmérgezte a falut.

Simon Polt türelmetlenül sóhajtott. – Nagyjából én is így képzeltem. És aztán?

Christian Wolfinger energikusan végigsimított kicsinyke bajszán. – Aztán? Nagyon egyszerű a dolog. Kábé egy éve ugyanitt álltunk a pincében, úgy, ahogy, ma. Nem sokkal azelőtt történt a dolog a kisfiúval. Az apja, Schachinger magán kívül volt a dühtől meg az elkeseredéstől, és azon az estén azt üvöltözte, hogy kalapáccsal fogja szétverni Hahn fejét. Jól beszélsz, mondtam erre én neki, Hahnt el kell tenni láb alól. De ez mindannyiunk ügye. És akkor hosszasan tanácskoztunk, hogy mit lehetne tenni. Így kötöttünk ki a mustgáznál: senkinek nem kell bepiszkolnia a kezét, és mindenki balesetnek fogja tartani.

– Illik az ilyen egy szőlősgazdához? – kérdezte Polt gépiesen.

– Egy szőlősgazdához nem. De Hahnhoz, ahhoz illett.

Simon Polt nem volt hajlandó gondolkozni. Egyszerűen csak kérdezett tovább: – És akkor ez most mit jelent?

Friedrich Kurzbacher mélyen a szemébe nézett. A szemüveglencséi mögött újra szikrákat szórt a szeme. – Ez azt jelenti, hogy mi öltük meg, mi négyen, így együttesen.